

Davant la prolongació de l'Estat d'Alarma

Està el govern fent prou per a combatre l'epidèmia?

Aquest dijous 26 el Congrés dels Diputats va adoptar la proposta del Govern de prorrogar per 15 dies -fins al 12 d'abril- l'Estat d'Alarma. Ho va fer amb 321 vots a favor i 28 abstencions, dels tres grups nacionalistes catalans i de Bildu. El divendres 27 el Consell de Ministres va prendre una sèrie de mesures, presentades per a "reforçar l'escut social". I el cap de setmana es van aprovar noves mesures.

L'Estat d'Alarma suposa, en primer lloc, una limitació profunda de les llibertats, ja retallades amb La llei mordassa i altres dispositius lliberticides. En particular, dóna una desmesurada presència, autoritat i competències a la policia, la guàrdia civil i l'exèrcit. Sense prohibir el dret de vaga o d'expressió, prepara, de fet, la possibilitat de mesures d'excepció superiors.

I no obstant això, de moment, l'estat d'alarma no ha permès impedir que es multipliquin els contagis i els morts cada dia.

L'estat d'alarma sense mitjans suficients per al sistema sanitari, quan aquests mitjans poden aconseguir-se, és sacrifici només per als treballadors.

Les dades assenyalen que el govern és ineficaç, però on governa la dreta franquista que està votant a favor de les seves mesures, la situació és encara més catastròfica, com succeeix en la Comunitat de Madrid.

A l'empara de l'Estat d'Alarma s'estan adoptant mesures molt greus que afecten els treballadors, la joventut i els anomenats "autònoms", molts d'ells obligats a ser-ho.

La població treballadora està pagant un preu molt car. Les xifres són evidents. Utilitzant els instruments de les "reformes laborals", ja hi ha 750.000 acomiadaments oficials, i prop de milió i mig d'afectats pels ERTE (el dia 25 el Ministeri de Treball reconeixia 1.200.000 afectats, és a dir amb pèrdues i retards de salaris. Uns ERTE que, amb el pretext de la «força major» no són negociats amb els sindicats. Sense comptar amb la imposició de vacances forçoses, en altres casos, quan està prohibit viatjar i fins a sortir de passeig o a fer esport. Les projeccions són difícils, però segons les previsions (citar font), poden arribar a dos o

tres milions d'acomiadaments. Això sense comptar amb els autònoms que es quedaran sense ocupació o els centenars de milers de economia submergida (Espanya compta, segons alguns estudis font, amb un 27 per cent de treball no declarat). Per exemple entre les 640.000 empleades de la llar 240.000 no estan declarades.

Encara que la població treballadora ha acceptat mesures com la quarantena i fins i tot els ERTes, cal deixar en clar una qüestió: no estem en el mateix vaixell, els capitalistes utilitzen i utilitzaran totes les armes per a fer recaure la crisi sobre la classe obrera.

Les mesures adoptades

Des d'aquest punt de vista hem d'analitzar les mesures de l'estat d'alarma. D'una banda la immensa majoria de la població comprèn, sofreix, però acata el confinament (una mesura de l'Edat mitjana, que posa en evidència que no es tenen els mitjans sanitaris precisos, a causa d'anys i anys de retallades i privatitzacions).

D'altra banda, moltes persones treballadores estan aclaparades pel biaix que pren la situació i es pregunten, amb raó, si anem per bon camí. Una sindicalista de la sanitat es preguntava, en una carta a les autoritats sanitàries, "*Com és possible que en un país on es destil·len cada any milions d'hectolitres de vi no hi hagi solucions hidroalcohòliques? Com és possible que el país que té a una de les majors empreses tèxtils del món no pugui disposar de bates? Com és possible que la desena potència econòmica mundial no pugui fabricar respiradors? Com és possible que cada dia rebem notícies que tal o tal altra fàbrica improvisa la fabricació d'aquests materials, sense un pla del govern, dels governs? Parlen de guerra contra el virus, però no han posat a l'aparell productiu a produir les armes i municions per a lliurar aquesta guerra, que es diuen bates, màscares, ulleres*".

Com aquesta companya, són molts els que es pregunten per què el govern no ha pres des del primer dia mesures per a obligar les indústries tèxtils i papere-res a fabricar màscares i bates, a les alcoholaries i les químiques a fabricar gel

hidroalcohòlic, a les indústries a fabricar respiradors (hi ha estimacions que poden necessitar-se fins a 10.000 i a penes hi ha uns 6.000), als laboratoris farmacèutics a fabricar test de coronavirus.

Per què la desena potència econòmica mundial ha d'esperar que tot això arribi de la Xina? Cada dia coneixem d'iniciatives, aquí i allà, d'alguna empresa o de professionals individuals de posar-se a fabricar aquestes coses. El que demostra que és possible.

Per què els governs han de recórrer a hotels i hospitals de campanya quan hi ha milers de llits en les clíniques privades sense utilitzar, i fins i tot aquestes estan obligant els seus treballadors a agafar vacances o organitzant ERTes?

Per què es continua manant al treball, a la "guerra contra el coronavirus" al personal de la sanitat sense mitjans de protecció? Ja són gairebé 6.000 els treballadors de la sanitat afectats, més del 14,7% del total d'infectats (més del 20% a Andalusia i Extremadura), quan a la Xina només han estat un 4% i a Itàlia el 9%.

Per què milions de treballadors han continuat acudint durant dues setmanes a les seves empreses en mitjans de transport amuntegats, sense mitjans de protecció, a fabricar productes no essencials? Treballadors de Correus, del Metre, de John Deere (vegeu suplement especials núm. 1 i 2 d'Informació Obrera) s'han dirigit al govern exigint el cessament de l'activitat, o mesures efectives de protecció no sigui inevitable. La ministra Calviño responia que totes aquestes empreses eren necessàries perquè els treballadors de la Sanitat facin el seu treball. No és cert. Per exemple, per a què mantenir Airbus fabricant avions militars i avions comercials que no estan volant i que segurament no s'embenen per la greu crisi de les companyies aèries? Per què no creiem que hi hagi molts professionals de la sanitat que estiguin anant als seus treballs amb avió.

Ara el govern decideix que tots els treballadors es quedin a casa, fins a dotze dies de permís recuperable. És a dir, que tornin al treball havent-li devent fins més de 80 hores a l'empresa.

Per què el govern decideix manar a treballar a tots els sindicalistes de les residències de majors, centres socials i ajuda a domicili, allora que obliga els treballadors a treballar sense mesures de protecció i permet a les empreses canviar als seus treballadors de lloc de treball, canviar-los la jornada, obligar-los a fer treballs no inclosos en els seus contractes?

Que paguin els que més tenen!

El diputat Rufián reclamava en el Congrés, en el debat sobre renovació de l'Estat d'Alarma, mesures que la immensa majoria de treballadors sens dubte comparteix, des de la prohibició dels acomiadaments a assegurar el salari complet. Llàstima que les mesures aprovades pel govern català també se centrin a donar avals i diners a les empreses.

Què és el que impedeix al govern anar més enllà, prendre totes aquestes mesures que hem explicat abans? Què és el que fa que algunes s'adoptin tard, com la limitació -que no prohibició- d'acomiadaments, perquè no els declara nuls sinó improcedents, que arriba quan oficialment han estat acomiadats ja 750.000 i no s'aplicarà de manera retroactiva? Totes les mesures, molt dures en el seu conjunt amb la població treballadora, es detenen en un punt: en el respecte a la sacrosanta propietat privada i al règim monàrquic.

Mentre s'obliga al confinament a la població, la qual cosa pot ser raonable si és una decisió proposada científicament (encara que l'escenificació amb militars i policies en les rodes de premsa és impròpia d'un règim democràtic, en el qual, haurien de fer-lo autoritats civils), cap mesura s'adopta per a obligar les empreses a posar tots els seus mitjans al servei de la guerra contra l'epidèmia.

En aquesta línia, els milers de milions promesos pel govern es concentren en els avals bancaris per a les empreses. I per als

treballadors? A penes unes millores de la desocupació en cas d'ERTE, i una renda bàsica, és a dir mínima, poc més que una almoïna. I cap mesura per a obligar als especuladors, a la banca, a les grans fortunes, a posar els diners necessaris per a les mesures econòmiques. Per contra, tot sortirà dels pressupostos de l'Estat, engrèixant el deute que després pagarem les persones treballadores.

Mesures imprescindibles

La primera mesura és restablir la confiança dels treballadors, la qual cosa requereix comptar amb els sindicats, amb els professionals, amb els ajuntaments i pels triats pels pobles. Que parlin per televisió els ministres, els metges, els triats pel poble. I que es busqui la col·laboració democràtica amb tots ells.

En tallar la sagnia d'acomiadaments, el Govern ha tractat de contenir la preocupació de la majoria, però això és insuficient, el govern ha d'emprendre-la sense contemplacions amb els quals impedeixen que hi hagi protecció, garanties, solucions:

- Confiscació de tots els hospitals privats
- Tancament de les empreses en les quals no es produeixin béns de primera necessitat, sense que els treballadors hagin de retornar les hores.
- Control de les residències geriàtriques per part del govern
- Confiscació d'empreses per a fabricar mitjans de protecció i proves diagnòstiques
- Prohibició efectiva de tots els acomiadaments (declarant nuls tots els que es pretenguin, no improcedents), retroactiva des del començament d'estat d'alarma
- Que paguin la banca, els especuladors, les grans fortunes, mitjançant mesures confiscatòries, nacionalitzadores i

impositives, perquè els recursos financers es posin al servei de la majoria

El paper de les organitzacions

Molts sindicalistes que des de les empreses, les seccions sindicals, s'estan batent el coure buscant sortides a la situació concreta, reclamant mitjans, assegurant l'aïllament dels seus companys que han tingut contacte amb contagiats, demanant el tancament d'activitats innecessàries, senten que les direccions confederals no es desmarquen obertament del govern per a denunciar les limitacions de les mesures adoptades, per a exigir mesures més eficaces. Els bombardegen amb normes, manuals, indicacions, però tenen la sensació que tot això és "apanya't com puguis".

Molts es plantegen que, quan tot això passi, caldrà donar un repàs als quals han deixat enfonsar-se la sanitat pública, als quals permetien geriàtrics amb una dotació mínima de personal, als quals han consentit que, en un món en què ja hi havia hagut diversos conats de pandèmia, no hi hagués una reserva mínima de materials de protecció.

La lluita de classes no s'ha parat, ni es podrà parar mentre sobrevisqui el règim basat en l'explotació que suposa privilegis per a uns pocs i patiments per a la majoria. Segueix des de totes parts començant pel personal sanitari que pateix les conseqüències de les exigències del capital: les retallades, la precarització laboral, la manca de mitjans. Que realitza durs esforços per a combatre l'epidèmia, mentre uns altres no sols no fan res sinó que es beneficien de les mesures. És lògic per tant que s'acumuli l'odi de classe que esclatarà en un futur no gaire llunyà, com a Xile, a Algèria...

El paper de tot militant és avui, ajudar a la seva classe a que s'expressi de la forma més organitzada, enfront del capital i les institucions franquistes del règim monàrquic.

Aquesta setmana **Informació Obrera** publica el número 2 de l'especial davant la situació creada durant l'epidèmia. Podeu trobar-lo a: <http://www.informacionobrero.org/io-especial-coronavirus-no-2-26-de-marzo-de-2020/>

La redacció d'**Informació Obrera** anuncia un nou número especial per a aquesta setmana.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta